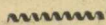




ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Γεννηθείς τῆ 21 Ἰουλίου 1868.



Πόσαις φοραῖς ἀγρύπνησα γιὰ σένα μέσ' ἔς τὰ χιόνια!
καὶ νύχτα στὴν ἀστροφεγγιὰ
μὲ τὴ μορφὴ σου τὴ γλυκεῖα
μιλοῦσα τόσα χρόνια.!

(Ἐκ τοῦ ποιήματος Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ἢ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ
ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ ὑπὸ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

πάλιν έτοιμαζομένην ούχι όμως ναγοράση, αλλά να πωλήση τὰ κοσμημάτά της. Ίσταται ως κατὰ δίκον συνεσταλμένη και σκυθρωπή πρὸ τῆς τραπέζης του τοκογλύφου, ὅστις παρατηρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ πολυτίμη πράγματα, σκεπτόμενος πόσον πρέπει νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀξίαν των και νὰ τάγοράσῃ εὐθη-

νότερον. Τὰ βλέματα τῆς νέας εἶνε και πάλιν προσηλωμένα ἐπὶ τῶν κοσμημάτων και φαίνονται ὡς νὰ λέγωσι «πόσον ἀρὰ γε θὰ τα ἐκτιμήσῃ.» Πόσον; — Τόσον ἀξίζουσι, τῆ λέγει ἀταράχως ὁ ἐκτιμητῆς και ἐκβάλλει ἐκ τοῦ στόματός του εὐτελεστάτην τιμὴν. Τῷ παρατηρεῖ ἡ νέα ὅτι ἡ προσφορά



Πόσον θὰ τῆ τὰ πωλήσῃ;...

του εἶνε πάρα πολὺ ὀλίγη, και ὅτι αὐτὴ τὰ ἡγόρασαν εἰς τριπλασίαν τιμὴν. Ἄλλ' ὁ τοκογλύφος μένει ἄκαμπτος. Ἡ νέα συλλογίζομένη ὅτι πρέπει νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη της, και εἰς ἐξέδρουσα ὅτι εἰς οἰονδήποτε ἄλλον ἀποταθῆ δὲν θὰ εὕρῃ περισσοτέραν τιμὴν, διότι οἱ τοκογλύφοι πάντῃ εἶνε συνεννοημένοι... Τί νὰ κάμῃ; κλίνει τὴν κεφαλὴν της και εὐχαριστεῖται εἰς ὅ,τι τῆ δώσῃ.

Ἀὔριον ἴσως εὕρῃ πάλιν κοσμημάτα, — ἀλλὰ τίς ἐγγυᾶται και περὶ τῆς μεθαύριον;...

Και οὕτω καθ' ἐξῆς μέχρι τοῦ τελείου ναυαγίου!...

..... Οὕτω ναυαγεῖ ὁ πλέων ἄνευ πυξίδος και φωνῶν τὸ λυγύμαντον τοῦ βίου πέλαγος!

Ὁ καλλιτέχνης ὁ γράψας τὰς δύο ταύτας εἰκόνας, εἰς ἡθέλε νὰ καταστήσῃ τέλειον τὸ ἔργον του ἐπερεπε νὰ ζωγραφίσῃ και τρίτην εἰκόνα. Ἄλλ' ἡ τρίτη αὐτῆ κατ' οὐδὲν θὰ διέφερεν τῆς πρώτης, εἰ μὴ κατὰ τοῦτο, ὅτι εἰς τὸν τόπον τῆς πωλητριάς θὰ ἐκάθητο ἡ γνωστή μας νέα μετασχηματισθεῖσα εἰς πωλήτριαν, διότι εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κατέφυγε τέλος ὡς εἰς λιμένα σωτηρίας.

Φαντάσθητι, ἀναγνώστὰ μου, πόσον ἐπιτυχῶς θὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα της, και μετὰ πόσης εὐκολίας θὰ ἐφευρίσῃ τρόπους ποικίλους διὰ νὰ πείθῃ τὰς ἀγνάς ῥαπτριάς νὰ παραιτῶσι τὴν ἐργασίαν των!... και πόση θὰ ἦνε ἡ χαρὰ της, εἰς ποτε κατορθώσῃ νὰ ποπλανήσῃ μίαν τοῦλάχιστον, διὰ νὰνα-

παύσῃ τὴν συνείδησίν της και νὰ ἔχῃ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἐγένετο αὐτὴ και μόνη θύμα, ἀλλ' ὅτι ἔχει και ἄλλας θυμίας αὐτῆς ὁ κόσμος!



Πόσον θὰ τὰ ἐκτιμήσῃ;...

Ἡ ΠΥΡΠΟΛΗΘΕΙΣΑ ΝΗΣΟΣ

(Διήγημα).

Α'

Ἡ καταδίκη.

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ἀμαζονεῖου ποταμοῦ, ἐν Βρασιλίᾳ, και ὀλίγον ἀπέχον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, κείται τὸ μικρὸν φρούριον Σαλέμ, τὸ ὅποιον εἰς πιστεύσωμεν τοὺς λόγους τῶν περιηγητῶν, εἶνε πολὺ πληκτικὸν ἢ μᾶλλον εἶνε τὸ πληκτικώτατον μέρος

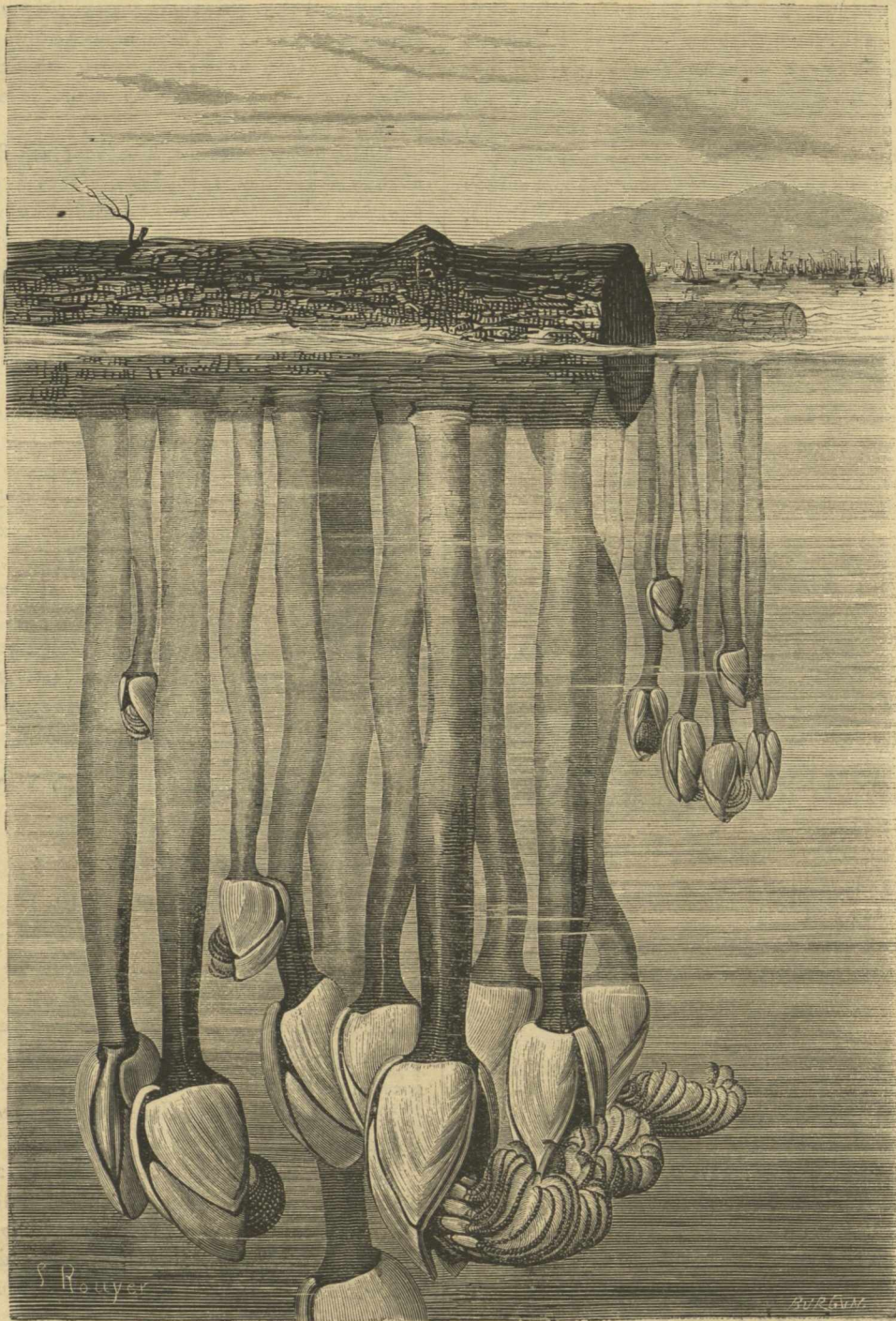
τῆς οἰκουμένης. Ὡστε και ὁ δὸμ. Λουὶθ Βαγαέρτ, ἀφ' ὅτου διορίσθη ὑποφρουράρχος τοῦ πληκτικοῦ τούτου φρουρίου, ἔγεινεν ὁ σκυθρωπότατος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ.

Ἡ φρουρὰ συνέκειτο ἐξ ἑκατὸν μόλις στρατιωτῶν. Ὑπὸ δὲ τὰ τείχη τῆς ἀεροπόλεως ταύτης ἦτο ἄθλιόν τι χωρίον κατοικοῦμενον ὑπὸ ἑκατὸν περίπου μαύρων ἀρρένων και θηλέων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίοτε προσετίθεντο και τινες Ἰνδοὶ, πρῶν ἀνθρωποφάγοι, ἐρχόμενοι ἵνα πωλήσωσι διαφόρους τροφὰς ἰδίως δὲ κνήμιον. Ἐντὸς δὲ τῆς ἐρημίας ταύτης εἰς οὐδενὸς πρὸ-

και υποκατω των επιπλεοντων επι της θαλασσης ξυλων, κορυων δενδρων κλπ., ως φαίνονται καλιστα εν τη προκειμένη εικόνι.

Προσκολλώνται δὲ διὰ τινος σωλήνος ὅστις φύεται ἐκ τοῦ σώματός των καὶ εἶνε μιλιακὸς καὶ σπογγώδης,

ἔχων χρομα κόκκινον βαθύ, καὶ πάχος μὲν ἐνὸς δακτύλου, μήκος δὲ ἀπὸ ἐνὸς μέχρι τεσσάρων. Ὁ σωλήν δὲ οὗτος εἶνε εὐκαμπτος καὶ εἴμπορεὶ νὰ συσταλῆ καὶ διασταλῆ κατὰ θέλησιν τοῦ ζώου. Τὰ ζῶα ταῦτα καταδεδικασμένα εἰς παντελῆ ἀκινήσιαν ἐλκύουσι πρὸς



ΛΕΠΑΔΕ Η ΝΗΣΟΦΟΡΟΣ.

τὸ στόμα των διὰ τῶν βοστρυχωδῶν ποδῶν των τὰ εἰς τροφήν των χρησιμεύοντα σωματία.

Ὡς ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς ὑπάρχει ἤδη ἐν Λαυρίῳ πλῆθος λεπάδων νησοφόρων, αἵτινες μετεκομίσθησαν διὰ τῶν Ἰσπανικῶν πλοίων τὰ ὅποια καταπλέουσι ἐκεῖ πρὸς φόρτωσιν τοῦ προϊόντος τῶν καμίνων τοῦ

Λαυρίου.

Περαίνοντες τὰ ὀλίγα ταῦτα σημειοῦμεν ὅτι τοὺς ἔρους νησοφόρος καὶ βοστρυχιόποδα δειλομεν εἰς τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας κ. Ἡρ. Μητσόπουλον.